

Sygn. akt II Ka 284/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Aneta Świniarska

Protokolant: st. sekr. sąd. Zdzisława Drózdź

staż. Izabella Łakomiak

przy udziale Prokuratorów Prokuratury Rejonowej w Sieradzu Roberta Tkaczyńskiego i Arkadiusza Majewskiego

po rozpoznaniu w dniach: 01 lutego i 29 marca 2023 r.

sprawy: **K. B. (1)**, oskarżonego o czyny z art. 279 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 14 września 2022 roku, w sprawie o sygn.. akt II K 65/22

- zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż z opisu czynu przypisanego oskarżonemu K. B. (1) w punkcie 1 eliminuje zwrot: „wspólnie i w porozumieniu z inną, ustaloną osobą” oraz przyjmuje, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 12 §1 kk, zaś za podstawę wymiaru kary przyjmuje art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 57b kk,
- w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
- zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze oraz kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 284/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	o		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu			

<i>pierwszej instancji</i>		
Wyrok Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 14 września 2022 roku w sprawie II K 65/22		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków				
Lp.	Zarzut			
3.1.	Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego: • błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony w dniu 10 kwietnia 2021 roku w miejscowości S., powiatu (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z inną, nie ustaloną osobą, włamał się do wnętrza budynku mieszkalnego za pomocą pasującego klucza, skąd zabrał w celu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

przywłaszczenia
klucze do
ciągników
siodłowych, a
następnie za
pomocą tych
kluczy usiłował
dokonać
kradzieży z
włamaniem
ciągnika
siodłowego
marki (...) o nr
rej. (...) wartości
100.000 złotych
wraz z naczepą
marki B. o
nr rej. (...) o
wartości 78.105
zł oraz koparko-
ładowarki
marki J. (...) o
wartości
98.000 zł, lecz
zamierzonego
celu nie
osiągnął z uwagi
na niemożność
pokonania
zabezpieczeń
fabrycznych
pojazdów,
podczas gdy w
ocenie
oskarżonego
brak jest
dowodów
pozwalających
na dokonanie
ustalenia, iż
oskarżony
dopuścił się
popelnienia
zarzucanego mu
czynu, a
zgromadzony
materiał
dowodowy nie
pozwala na
takie ustalenia;

w szczególności
nieznane są
przyczyny dla
których miałyby
nie osiągnąć
zamierzonego
celu w sytuacji
gdy zdaniem
Sądu nie można
było pokonać
zabezpieczeń
fabrycznych
pojazdów przy
jednoczesnym
przyjęciu przez
Sąd, że
oskarżony
znalazł się w
posiadaniu
kluczyków do
ww. pojazdów,
oraz
przejmując, że
powyższe
oskarżony miał
czynić
niesprawdzając
uprzednio czy
brama
wjazdowa jest
otwarta i czy
w ogóle w tym
zakresie dałoby
się wyjechać
przedmiotowymi
pojazdami
(gdyby w jakiś
nie opisany
przez Sąd
sposób dałoby
się je uruchomić
np. rzekomo
posiadanymi
kluczami) przy
jednoczesnej
bezspornej
okoliczności, iż
oskarżony
przebywał w
niezakłócony

przez nikogo
sposób na
posesji ok. 2
h mając pełną
swobodę
sprawdzenia
ww.
okoliczności
czego jednak nie
czynił ani nie
weryfikował,

- mającą wpływ
na treść
zaskarżonego
wyroku obrazę
przepisów
postępowania, a
mianowicie art.
7 k.p.k. w zw. z
art. 2 § 1 pkt 1,
§ 2 k.p.k., art.
4 k.p.k. poprzez
dowolną, a
nie swobodną
ocenę materiału
dowodowego
bez
uwzględnienia
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego
poprzez uznanie
wyjaśnień
oskarżonego za
niewiarygodne i
bezkrytycznie
opieranie się
na zapisie z
monitoringu, z
którego nie
wynika że
działania
oskarżonego
były
skoncentrowane
na zarzucanym
mu czynie a
jedynie, iż w
sytuacji

długiego
oczekiwania na
S. B. celem
wypełniania
czasu oglądał on
zaparkowane na
posesji pojazdy
co z racji
prowadzenia
przez
oskarżonego
serwisu
samochodowego
i
zainteresowania
rozwiązaniami
motoryzacyjnymi
czynił jedynie
z ciekawości,
czego nie można
stwierdzić w
zachowaniu
towarzyszącej
oskarżonemu
osoby, która
przechadzała
się jedynie po
placu z rękoma
w kieszeni
bawiąc się z
psem
należącym do
właściciela
posesji,
ponaglającego
raz po raz
oskarżonego, że
„nie ma sensu
dłużej czekać,
jedźmy stąd...”;

- mającą wpływ
na treść
zaskarżonego
wyroku obrazę
przepisów
postępowania, a
mianowicie art.
7 k.p.k. w zw.
z art. 2 § 1 pkt

	1, § 2 k.p.k. art. 4 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez uznanie za niewiarygodne zeznań naocznego świadka J. P. (1) nie mającego żadnego interesu w składaniu fałszywych zeznań a nadto nigdy niekaranego, posiadającego nieposzlakowaną opinię (posiadającego zezwolenie na broń palną.			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Na wstępie należy poczynić uwagę, iż podniesiony w apelacji zarzut obraży przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wyroku a odnoszący się do dokonanej przez Sąd I instancji				

oceny materiału dowodowego winien być rozpatrywany łącznie z zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych.

Zarówno jednak zarzut wywiedziony w oparciu o art. 438 pkt 2 kpk, jak i zarzut dokonania przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych w sprawie nie zasługują na uwzględnienie i nie mogą skutkować zmianą zaskarżonego wyroku w sposób wnioskowany przez skarżącego, tj. poprzez uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanego mu czynu czy uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Dokonując kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku podzielić należy zapatrywanie, wedle którego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności

ujawnionych w toku
przewodu sądowego,
nie odpowiada
prawidłowości
logicznego
rozumowania.
Zarzut ten jednak
nie może
sprowadzać się do
samej polemiki z
ustaleniami sądu,
wyrażonymi w
uzasadnieniu
wyroku, lecz do
wykazania, jakich
mianowicie
konkretnych
uchybień w zakresie
zasad logicznego
rozumowania
dopuścił się sąd w
ocenie
zgromadzonego
materiału
dowodowego.
Możliwość zaś
przeciwstawienia
ustaleniom sądu
orzekającego
odmiennego
poglądu nie może
prowadzić do
wniosku o
dokonanie błędu w
ustaleniach
faktycznych (zob.
zachowujący
aktualność wyrok
Sądu Najwyższego
wydany 20.02.1975
r. w sprawie II
KR 55/74 – OSNPG
1975, z. 9, poz. 84).
Zarzut ten nie może
sprowadzać się tylko
do samej odmienniej
oceny materiału
dowodowego, lecz
powinien polegać na
wykazaniu, jakich

uchybień w świetle wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 22.01.1975 r. – I KR 197/74 – OSNKW 1975, z. 5, poz. 58).

Opisane powyżej zarzuty nie zasługują na uwzględnienie. W ocenie Sądu Okręgowego przeprowadzona przez Sąd I instancji ocena dowodów została poprzedzona ujawnieniem na rozprawie całości okoliczności, które mogły mieć wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia i ocena ujawnionych dowodów została dokonana z uwzględnieniem zasad wiedzy i doświadczenia życiowego, jest oceną swobodną, ale nie dowolną, w związku z czym korzysta z ochrony przewidzianej w art. 7 kpk. O naruszeniu przepisu art. 7 kpk można by było mówić jedynie wówczas, gdyby Sąd uznał za wiarygodne lub niewiarygodne dowody, które nie zostałyby ujawnione

na rozprawie głównej przed wydaniem w sprawie wyroku lub gdyby Sąd dokonując ustaleń w sprawie nie dokonał całokształtu oceny zebranych w sprawie dowodów - a więc przemawiających na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego, a nadto dokonana przez Sąd ocena byłaby sprzeczna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Istotą nieuwzględnienia zarzutu pozostaje to, że zarzut „dowolności” w ocenie dowodów wymaga wskazania, jaka konkretna reguła logicznego rozumowania została przez Sąd naruszona.

Przypomnieć przy tym należy powtarzaną wielokrotnie zasadę, z której wynika, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych i niewiarygodności innych dowodów pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. zwłaszcza wtedy, gdy:

1) jest poprzedzone ujawnieniem w toku

rozprawy głównej
całokształtu
okoliczności sprawy
(art. 410 k.p.k.), gdy
podstawą wszelkich
rozstrzygnięć są
prawdziwe ustalenia
faktyczne (art. 2 § 2
k.p.k.),

2) stanowi wynik
rozważenia
wszystkich tych
okoliczności
przemawiających
zarówno na korzyść
jak i na niekorzyść
oskarżonego (art. 4
k.p.k.),

3) jest gruntownie
i logicznie –
z uwzględnieniem
wskazać wiedzy
i doświadczenia
życiowego –
uargumentowane w
uzasadnieniu
wyroku (art. 424 § 1
pkt 1 k.p.k.).

(por. wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
12 listopada 2002
roku – V K.K.N
333/01 – Prok. i
Pr. wkł. 2003, nr
7-8, poz. 11 oraz
system informacji
prawniczej LEX nr
(...)).

Tymczasem analiza
motywów
pisemnych
zawartych w
uzasadnieniu
wyroku wskazuje na
to, że dokonując
oceny
zgromadzonych w

sprawie dowodów
Sąd odniósł się do
wszystkich
okoliczności, które
mogły być podstawą
ustaleń faktycznych
dokonanych w
sprawie wskazując
przy tym, jakimi
kierował się
względami dając
wiarę jednym
dowodom i
odmawiając
wiarygodności
pozostałym
dowodom.
Przedstawiony w
pisemnych
motywach tok
rozumowania
świadczy o tym,
że Sąd dokonał
całościowej i
kompleksowej, a nie
wybiórczej, oceny
zebranego w sprawie
materiału
dowodowego, zaś
wnioski wynikające
z tej oceny opierają
się w całości na
zgromadzonych w
sprawie dowodach.
W ocenie Sądu
Okręgowego
poczyniona przez
Sąd Rejonowy ocena
dowodów jest
wszechstronna,
obiektywna i zgodna
z zasadami wiedzy
i doświadczenia
życiowego, a
dokonując jej organ
ten uwzględnił
wszystkie ujawnione
dowody. W
pisemnym
uzasadnieniu

wyroku poddano te dowody wystarczającej analizie. Wskazano przy tym, które z tych dowodów i w jakiej części uznano za wiarygodne w sposób w pełni przekonywujący argumentując, na jakich przesłankach oparto przekonanie odnośnie wiarygodności tych dowodów i dlaczego nie dano wiary pozostałym dowodom. Ocena ta – wbrew stanowisku apelującego – nie wykracza poza dyspozycję normy zawartej w art. 7 k.p.k., a także 410 k.p.k. Wbrew bowiem twierdzeniom obrońcy oskarżonego Sąd I instancji nie pominął w ocenie materiału dowodowego żadnych okoliczności, a oparł swoją wiedzę na wszechstronnej, obiektywnej i zgodnej z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego analizie materiału dowodowego.

Mając na względzie powyższe uwagi w ocenie Sądu Odwoławczego Sąd

Rejonowy,
dysponując
zebrany w sprawie
materiałem
dowodowym i
dokonując
wszechstronnej i
całościowej oceny
materiału
dowodowego
słusznie przyjął, że
oskarżony K. B.
(1) jest sprawcą
przypisanego mu
w pkt 1 czynu
wyczerpującego
dyspozycję art. 279 §
1 kk i art. 13 § 1 kk w
zw. z art. 279 § 1 kk w
zw. z art. 11 § 2 kk.

Niewątpliwie ma
rację skarżący, że
kluczowym
dowodem, na
którym oparł swoje
ustalenia Sąd
Rejonowy w zakresie
winy i sprawstwa
oskarżonego w
zakresie
przypisanemu mu
czynu był dowód
w postaci nagrania
zapisu monitoringu
z posesji w
miejscowości S., na
którą to posesję w
dniu 10 kwietnia
2021r. przyjechał K.
B. (1) wspólnie
z J. P.. Jak
słusznie ocenił Sąd
Rejonowy, był to
dowód nieosobowy,
a zatem obiektywny,
którego
wiarygodność nie
budziła żadnych
wątpliwości. Bez

wątpienia zapis ten ma charakter oryginalny oraz nie ma śladów ingerencji w jego treść. Zapis przedstawia całość pobytu oskarżonego na nieruchomości w sposób ciągły – od momentu przyjazdu wspólnie z J. P. (1) – do momentu odjazdu mężczyzny z posesji. Obrońca oskarżonego nie kwestionował, że na nagraniu widoczny jest oskarżony K. B. (1). Na podstawie tego dowodu, stanowiącego również podstawę do oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadka J. P. (1), Sąd Rejonowy słusznie uznał, że oskarżony K. B. (1) dokonał przestępstwa kradzieży z włamaniem do budynku mieszkalnego za pomocą oryginalnego klucza, w którego posiadanie wszedł w sposób nieuprawniony, a następnie wszedł do budynku mieszkalnego, skąd zabrał w celu przywłaszczenia klucze do ciągników siodłowych, po czym

usiłował dokonać kradzieży samochodu ciężarowego marki (...) o nr rej. (...) oraz naczepy marki B. o nr rej. (...), a także koparko – ładowarki marki J. (...). Sąd ustalenia w tym zakresie oparł również na niekwestionowanych przez obrońcę zeznaniach świadków – J. B. (1) oraz Z. C. (1).

Analizując wniesioną w tej sprawie apelację należy dojść do wniosku, że skarżący obrońca oskarżonego w zasadzie nie kwestionuje sprawstwa K. B. (1) w zakresie włamania do budynku mieszkalnego, gdyż w zarzutach pomija ten fakt, kwestionując jedynie sprawstwo oskarżonego w zakresie usiłowania kradzieży ciągnika siodłowego z naczepą oraz koparko- ładowarki (...) 531-70. Z wniesionej apelacji wynika, że skarżący kwestionuje poczynione przez Sąd Rejonowy w Sieradzu ustalenia co do celu przyjazdu oskarżonego na

posesję należącą do J. i S. B. (2) oraz poczynione ustalenia odnośnie przyczyn wejścia do domu czy próby otworzenia samochodu ciężarowego i koparka – ładowarki przez K. B. (1). W ocenie Sądu Odwoławczego nie sposób podzielić przedstawianej przez obrońcę oskarżonego w apelacji argumentacji poddającej w wątpliwość prawidłowość oceny wyjaśnień oskarżonego oraz pozostałego zebranego sprawie materiału dowodowego. W apelacji skarżący wskazał, że K. B. (1) przyjechał na posesję w miejscowości S. jedynie po to, aby spotkać się z S. B., a ponieważ nikogo nie zastał na podwórzu to przez około 2 godziny chodził po posesji – w tym bez wiedzy i zgody właściciela wziął klucze do domu, wszedł do domu mieszkalnego, zabrał z niego klucze do pojazdów, następnie chodził po parkingu - tylko po to, aby oglądać

zaparkowane na posesji pojazdy, a nadto chciał dostać się do środka samochodu oraz koparko – ładowarki tylko racji prowadzenia serwisu samochodowego i zainteresowania rozwiązaniami motoryzacyjnymi. Na zapisie z monitoringu wyraźnie widać jak oskarżony próbuje otworzyć kabiny ciągnika siodłowego przy wykorzystaniu kluczyków znalezionych w domu J. i S. B. (2), chodzi wokół pojazdu, schyla się, łapie za drzwi – takie działania podejmuje kilkakrotnie, w trakcie 2- godzinnej bytności na posesji. Gdyby celem działania oskarżonego faktycznie było obejrzenie samochodu nie włąmywałby się do domu w celu przywłaszczenia kluczyków i nie próbował tymi kluczykami uruchomić stojących na posesji pojazdów. W tym zakresie wersja zdarzeń wskazana przez obrońcę stanowi jedynie linię obrony oskarżonego, jednak

nie znajduje ona potwierdzona w zebranych materiale dowodowym, w tym przede wszystkim w zapisie monitoringu. Nie sposób bowiem dać wiary temu, że oskarżony mając świadomość, iż w domu i na posesji nikogo nie ma – bez zgody osoby uprawnionej otwiera dom, zabiera z niego kluczyki od pojazdów i próbuje przy ich pomocy dostać się do środka pojazdu. Co więcej – z innego pojazdu stojącego na placu zabiera półki samochodowe i znosi je do pojazdu J. P. (1), nadto wchodzi do pomieszczenia gospodarczego i próbuje dostać się do kabiny koparko – ładowarki a następnie próbuje uruchomić pojazd – o czym świadczą uszkodzenia pojazdu opisane w protokole oględzin koparko – ładowarki. Na posesji przebywa 2 godziny, chodzi po placu, przechodzi za ogrodzenia na działkę obok domu mieszkalnego, gdzie znajduje się brama wyjazdowa z terenu firmy transportowej – i że wszystko to czyni czekając

na właściciela czy z bliżej nieopisanej ciekawości motoryzacyjnej.

Podnoszone w apelacji kwestie związane z tym, iż nie ustalono możliwości wyjazdu z posesji przez bramę wjazdową czy też oskarżony nie posiadał lawety – nie przeczą temu, że miał możliwości wyjechania z posesji – skoro próbował pojazdu uruchomić i wszedł na działkę, gdzie znajdowała się brama wjazdowa. Obrońca w swoich rozważaniach zupełnie pominął fakt, że K. B. ciągnika siodłowego nie uruchomił nie dlatego, że pojazd był zabezpieczony – tylko dlatego, że skradzione kluczyki nie pochodziły od pojazdów, które stały na placu. Skradzione przez niego kluczyki służyły do uruchamiania innych samochodów ciężarowych, których nie było już na placu i które nie jeździły w firmie transportowej.

Z tego też względu przedstawiona w apelacji argumentacja stanowi jedynie

nieudolną polemikę z ustaleniami poczynionymi przez Sąd I instancji – opartymi na obiektywnym i nie budzącym wątpliwości dowodzie w postaci nagrania, jak również zeznaniach świadków J. B., S. B. czy Z. C.. Okoliczność, że kamery monitoringu były zamontowane – nie oznacza, że oskarżony je widział albo też miał świadomość, czy monitoring jest sprawny.

Twierdzenie to też nie podważa oceny wyjaśnień oskarżonego dokonanej przez Sąd I instancji i ustaleń poczynionych przez Sąd. Sąd Odwoławczy w pełni podziela oceną wiarygodności wyjaśnień oskarżonego dokonaną przez Sąd Rejonowy – gdyż ocena ta w pełni znajduje potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Sąd Rejonowy szczegółowo wskazał na sprzeczności w wyjaśnienia oskarżonego, jak i zeznaniach J. P. (1).

Sąd odwoławczy w pełni zgadza się z oceną tych dowodów poczynioną przez Sąd I instancji, gdyż z uwagi na sprzeczności tych wersji nie sposób jest uznać tych dowodów za wiarygodne w zakresie związanym z rzeczywistym celem przyjazdu oskarżonego na posesję oraz celem jego działania podjętego już w trakcie pobytu na posesji należącej do małżonków B.. Zatem nie ma powodów, aby ponowne przytaczać obie wersje zdarzeń, gdyż nawet biorąc je pod uwagę osobno także są pozbawione logiki i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. Ponadto – co jest kluczowe w ocenie tych wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka J. P. (1) – nie korespondują za wiarygodnym materiałem dowodowym w postaci zapisu z monitoringu.

Co do zaś oceny zeznań świadków Sąd orzekający w sprawie ma prawo do dowolnej oceny

wiarygodności zeznań świadków – również w kontekście relacji tych zeznań do innych zebranych w sprawie dowodów. W przedmiotowej sprawie zeznania naocznego świadka J. P. (1) nie były dla Sądu wiarygodne, gdyż w ocenie Sadu nie korespondowały z innymi środkami dowodowymi, w tym przede wszystkim z zapisem z monitoringu. Nie sposób bowiem uznać, że oskarżony K. B. (1) bez wcześniejszego umówienia się (biorąc pod uwagę, że w obecnych czasach istnieje telefonia komórkowa) z S. B. przyjechał na jego posesję, a kiedy go nie zastał – czekał na posesji przez 2 godziny swobodnie przemieszczając się po całej posesji, budynku mieszkalnym i gospodarczym. Na marginesie należy wskazać, że spotkanie z S. B. i tak nie mogło się odbyć, gdyż w tym czasie był on pozbawiony wolności. Słusznie zatem Sąd Rejonowy uznał powyższe wyjaśnienia za niewiarygodne, gdyż

są one pozbawione logiki i niezgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Inna ocena prawa zachowania J. P. dokonana przez Prokuratora w później wydanym postanowieniu – nie może deprecjonować oceny zeznań świadka poczynionej przez Sąd Rejonowy. Odmawiając wiary zeznaniom świadka Sąd przedstawił argumentację, jaką się kierował. Choć obecność świadka J. P. (1) na posesji w miejscowości S. nie musiała wskazywać na współudział J. P. (1) w dokonaniu czynu popełnionego przez K. B. (1), to Sąd jak najbardziej był uprawniony do odmówienia wiarygodności zeznaniom świadka tym bardziej, wersja podana przez świadka różniła się od wersji przedstawionej przez oskarżonego.

Na marginesie należy jedynie podkreślić, że wybór wiarygodnych źródeł dowodowych jest domeną sądu dowody te przeprowadzającego, bo to właśnie ten

organ z dowodami ma styczność i w sposób bezpośredni możliwość odpowiedniego ich weryfikowania. Powinnością tego sądu jest natomiast przedstawienie zajętego w tej mierze stanowiska, co znalazło odzwierciedlenie w pisemnych motywach ferowanego orzeczenia. W rozpatrywanej sprawie Sąd Rejonowy w Sieradzu z nakreślonego zadania w pełni się wywiązał wskazując, jakim dowodom dał wiarę (motywując w tej mierze stanowisko) a którym dowodom waloru tego odmówił (również przedstawiając powody takiego rozstrzygnięcia). Wobec powyższego stwierdzić należy, że argumentacja przedstawiona przez obrońcę w środku odwoławczym stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I Instancji, która nie może zostać uznana za uzasadnioną.

Nie zasługuje na aprobatę zarzut

naruszenia art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk, art. 7 kpk poprzez odmówienie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego K. B. (1). Sąd Rejonowy w sposób właściwy ocenił wyjaśnienia oskarżonego jako niewiarygodne i mające na celu jedynie stworzenie alibi wobec niekorzystnych dla niego dowodów. Wersja przedstawiona przez oskarżonego jawi się jako irracjonalna i niekorespondująca z dowodami w postaci zeznań świadków, zapisu monitoringu oraz protokołu oględzin tegoż zapisu, jak również protokołu oględzin koparko – ładowarki.

Podsumowując: Sąd I instancji dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób przekonywujący wykazał, jakie okoliczności wziął pod uwagę dokonując oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków. W ocenie Sądu Odwoławczego

ocena wyjaśnień
oskarżonego oraz
pozostałego
materiału
dowodowego nie
była oceną dowolną,
sprzeczną z
dowodami
zebranymi w
sprawie, a zatem
Sąd był uprawniony
do uznania tych
dowodów za
wiarygodne i
dokonania na ich
podstawie ustaleń
faktycznych w
sprawie, a tym
samym do
odmówienia
wiarygodności
wersji stworzonej
przez oskarżonego.
Ocenę
zgromadzonych w
sprawie dowodów
przeprowadzono z
poszanowaniem
zasad obiektywizmu,
na podstawie
wszechstronnej
analizy całokształtu
materiału
dowodowego. Nie
wykazuje ona
błędów natury
faktycznej
(niezgodności z
treścią dowodów),
czy logicznej
(błędności
rozumowania i
wnioskowania) i
jest zgodna ze
wskazaniami wiedzy
i doświadczenia
życiowego, a więc
dokonano jej w
sposób
odpowiadający

zasadzie swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 kpk. Sąd Rejonowy procedował prawidłowo, nie dopuszczając się uchybień procesowych wskazanych w apelacji, a skarżący nie wykazał, że doszło do naruszenia wskazanych przez niego przepisów. W tej sytuacji, poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne świadczące działaniu oskarżonego K. B. (1) z zamiarem dokonania kradzieży oraz usiłowania dokonania kradzieży ciągnika siodłowego wraz z naczepą oraz usiłowania dokonania kradzieży koparko – ładowarki należy uznać w pełni za prawidłowe.			
Wniosek			
Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

Rejonowemu w Sieradzu		
Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek obrońcy należało uznać za niezasadny z uwagi na bepodstawność zarzutów podniesionych przez obrońcę oskarżonego i nie podzielenie tych zarzutów przez Sąd Odwoławczy. Sąd Odwoławczy nie znalazł żadnych podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w sposób wnioskowany przez skarżącego – tj. poprzez uniewinnienie oskarżonego od dokonania przypisanemu mu czynu i przyjęcie, że nie dokonał on czynu polegającego na dokonaniu kradzieży oraz usiłowaniu dokonania kradzieży ani też nie znalazł żadnych podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku celem powtórzenia w całości postępowania dowodowego.		

3.2.	<u>Zarzut obrońcy oskarżonego:</u> • błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z J. P. (1) podczas gdy z zeznań świadka wynika, że przywiózł on oskarżonego do nieruchomości S. B. co wprost wynika z zapisu monitoringu albowiem w żadnym momencie nie można uznać, iż świadek przejawiał jakąkolwiek aktywność bezpośrednio związaną lub nawet choćby nawet w pośredni sposób powiazaną z czynnościami podejmowanymi przez oskarżonego. Ujmując wprost, świadek J. P. (1) w czasie obecności na nieruchomości S. B. bawił się najzwyczajniej w świecie z	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

	psem gospodarza nie w pośpiechu lub w obawie że zostaną oni "nakryci" np. przez pracownika stróżującego ową nieruchomość lecz raczej ze znudzenia długotrwałym (ok.2 h) oczekiwaniem na przybycie właściciela.			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Zarzut sformułowany w tym zakresie przez obrońcę K. B. (1) okazał się zasadny, jednakże nie miał on wpływu na treść wydanego w sprawie wyroku. W zakresie przypisanego oskarżonemu czynu bez znaczenia mają działania podejmowane przez J. P. (1) – również obecnego na posesji. W tym zakresie Sąd Odwoławczy podzielił zarzut skarżącego, iż poczynione przez Sąd w sposób				

jednoznaczny
ustalenia co do
rzeczywistej roli
drugiego z mężczyzn
obecnych na posesji
małżonków B. jako
współsprawcy czynu
popelnionego
wspólnie i w
porozumieniu z
K. B. (1) –
były zdecydowanie
dowolne i
przedwczesne –
w szczególności w
kontekście
prowadzonego
wówczas
postępowania
przygotowawczego
w sprawie
(...)-o.Ds. (...).2022
przez Prokuratora
Rejonowego w
Sieradzu i wydanego
w dniu 30 grudnia
2022r.
postanowienia o
umorzeniu
dochodzenia
przeciwko J. P. (1).
Podstawą
umorzenia tegoż
dochodzenia było
ustalenia
niepopelnienia przez
J. P. (1) czynów z art.
279 § 1 kk i z art. 13
§ 1 kk w zw. z art.
279 § 1 kk na szkodę
J. B. (1). Powyższe
błędne ustalenia
faktyczne co do
rzeczywistej roli J.
P. (1) poczynione
przez Sąd Rejonowy
nie mają jednakże
wpływu na treść
wyroku, gdyż
działanie wspólnie i

w porozumieniu z inną osobą nie jest znamieniem czynu przypisanego K. B. w pkt 1. Przedmiotem dowodzenia w niniejszym postępowaniu faktycznie winny być działania podejmowane przez samego oskarżonego na nieruchomości, a te bez wątplenia wypełniają znamiona czynu określonego w art. 279 § 1 kk oraz art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk. Niezależnie od oceny zachowania na posesji J. P. (1) oraz ustalenia, że J. P. (1) chodził po posesji, wchodził do domu mieszkalnego, chodził po placu, bawił się z psem, to powyższe nie dowodzi tego, że oskarżony K. B. (1) nie dopuścił zarzucanego mu czynu. Brak jest bowiem związku z zachowaniem J. P. (1) a działaniami podejmowanymi w tym czasie przez oskarżonego. Nie sposób wyciągnąć logicznego wniosku z tego, że jeśli świadek J. P. (1) swobodnie chodził po posesji i bawił się z psem, to oskarżony nie dopuścił się

zarzucanego mu czynu. Choć zarzut dokonania w tym zakresie błędnych ustaleń faktycznych przez Sąd Rejonowy należy uznać za zasadny, nie miał on żadnego wpływu na treść wydanego w sprawie wyroku kształtującego odpowiedzialność karną K. B. (1).			
Wniosek			
Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Sieradzu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek niezasadny z uwagi na okoliczność, że uchylenie Sądu I instancji w zakresie przyjęcia, iż oskarżony K.			

B. (1) dokonując przypisanego mu czynu współdziałał z J. P. (1) – nie miała wpływu na treść wyroku. Niezależnie bowiem od oceny prawnokarnej zachowania J. P. (1) (postępowanie wobec niego zostało umorzone) – powyższe nie mogło implikować oceny prawno-karnej zachowania K. B. (1). Sformułowany zarzut doprowadził jedynie do zmiany opisu czynu przypisanego K. B. w pkt 1 wyroku – jednakże powyższe nie wpłynęło na inną ocenę zachowania oskarżonego niż ta przyjęta przez Sąd Rejonowy.				
3.3.	Zarzut obrońcy oskarżonego: • mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów postępowania, a mianowicie naruszenie art. 170 § 1 pkt 2 i 3 kpk polegające na oddaleniu wniosków obrońcy oskarżonego o przeprowadzenie dowodów z dokumentów	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

	oraz zeznań świadków potwierdzających zeznania świadka J. P. (1) odnośnie celu wizyty u S. B. a dotyczącego mazerów (o których mówił zarówno oskarżony podczas jego przesłuchania jak i świadek P.) a mianowicie usunięcia ich z nieruchomości należącej do oskarżonego przez spółkę (...)/ (...) sp. z o.o. dla której to przewozy wykonywał S. B..			
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Zarzut podniesiony przez skarżącego nie zasługuje na uwzględnienie. Jak wskazuje się w orzecznictwie, o dopuszczeniu określonego dowodu nie decyduje subiektywne przekonanie wnioskodawcy o istotności dowodu, ale obiektywne i weryfikowalne				

przekonanie organu,
iż dowód ma
znaczenie dla
rozstrzygnięcia
sprawy (vide: wyrok
Sądu Najwyższego z
dnia 20 sierpnia
2015 r., (...) 44/15,
LEX nr 1771721)

Sąd Rejonowy
słusznie oddalił
wskazane przez
obrońcę
oskarżonego wnioski
dowodowe o
załączenie
dokumentów czy
przesłuchanie
świadków na
okoliczność celu
wizyty u S. B.
w dniu zdarzenia,
gdyż, jak wskazano
– okoliczności te nie
miały znaczenia w
zakresie
zarzucanego
oskarżonemu czynu.
Nie sposób przyjąć,
iż kwestie związane
z kontaktami
biznesowymi
oskarżonego ze S.
B. (2) miały wpływ
na aspekt sprawstwa
oskarżonego w
przedmiotowej
sprawie. Nie można
wykluczyć, że
oskarżony
przyjechał na
posesję należącą do
J. i S. B. (2) w tym
celu, aby spotkać się
z S. B. i porozmawiać
z nim na temat
mauzerów, które to
S. B. przewoził na
zlecenie innej formy

na nieruchomość
należącą do
oskarżonego.
Okoliczność, że w
przeszłości
oskarżony
wykonywał taką
czynność dla innej
firmy ani nie
ma znaczenia dla
sprawy, a nie
była kwestionowana
– udawadniania jej
przed Sądem w
drodze
przesłuchiwania
świadków było
zatem zbędne.
Kontakty zawodowe
S. B. i wykonywane
przez niego usługi
transportowe w
przeszłości nie
pozostawały z
żadnym związku
przyczynowym z
zachowaniem
oskarżonego na
posesji w
miejscowości S..
Nadto naiwnym
jest twierdzenie, że
oskarżony
przyjechał do S.
B., aby ten
zabrał mauzery z
jego nieruchomości.
Przede wszystkim
nie stanowiły one
własności S. B., a
ponadto każda inna
firma transportowa
mogła dokonać tej
usługi. Nadto z
zapisu monitoringu
absolutnie nie
wynika, aby
oskarżony po
przyjechaniu na
posesję poszukiwał

właściciela lub osobę
użytkującą posesje –
a bynajmniej za taką
czynność nie sposób
uznać otwieranie
domu kluczem,
przeszukiwanie go,
zabranie kluczy,
chodzenie po placu
oraz wchodzenie
do pomieszczeń
gospodarczych i
podejmowanie prób
dostania się do
pojazdów. Ponadto
należy podkreślić, że
wnioski dowodowe
zostały złożone w
końcowej fazie
postępowania, co
również mogło
świadczyć o próbie
przedłużania
toczącego się
postępowania.

Wbrew
twierdzeniom
skarżącego Sąd I
instancji wydając
postanowienie o
oddaleniu złożonych
wniosków
dowodowych nie
naruszył przepisów
postępowania ani
nie uczynił tego z
obrazą przepisu art.
170 § 1 pkt 2 i 3 kpk,
gdyż decyzja Sąd
była jak najbardziej
prawidłowa,
należycie
uzasadniona, nie
była decyzją
dowolną ani
naruszającą prawo
oskarżonego do

dowiedzenia swojej niewinności. Nadmienić należy, że tożsame wnioski dowodowe zostały złożone przez skarżącego na etapie postępowania odwoławczego i również nie zostały uwzględnione przez Sąd Odwoławczy jako zbędne dla postępowania. Wobec powyższego zarzut obrońcy jest bezpodstawny i nie zasługuje na uwzględnienie.			
Wniosek			
Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Sieradzu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Z uwagi, iż podniesiony zarzut			

naruszenia przepisów postępowania w zakresie związanym z oddaleniem zgłoszonych wniosków dowodowych nie miał wpływu na wydanie wyroku, nie był zasadny wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanego mu czynu czy też wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku.				
3.4.	Zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu K. B. (1) kary poprzez wymierzenie oskarżonemu kary powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia za przypisany mu czyn	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Przedstawiona w apelacji argumentacja świadcząca w ocenie skarżącego o wymierzeniu oskarżonemu kary				

pozbawienia
wolności rażąco
surowej nie
zasługuje na
uwzględnienie.

Zarzut rażącej
niewspółmierności
wymierzonej kary w
rozumieniu art. 438
pkt 4 kpk jest
zasadny wówczas,
gdy suma
zastosowanych kar,
środków karnych,
środków
kompensacyjnych i
innych określonych
prawem
orzeczonych za dane
przestępstwo nie
uwzględnia stopnia
społecznej
szkodliwości czynu
oraz nie realizuje
w wystarczającej
mierze celów kary
w zakresie jej
oddziaływania
społecznego z
jednoczesnym
uwzględnieniem
celów
zapobiegawczych i
wychowawczych
jakie ma osiągnąć w
stosunku do sprawcy
(vide: wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Warszawie z dnia
13 maja 2022 r., II
AKa 32/22, LEX nr
3365140).

W myśl
ugruntowanego
poglądu judykatury
o rażącej
niewspółmierności
kary można mówić

tylko wtedy, gdy na podstawie wskazanych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary można przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica między karą wymierzoną, a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kk oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo. Niewspółmierność kary ma charakter tylko wówczas rażący, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kk. Na

gruncie art. 438 pkt 4 kpk nie chodzi bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczasową nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco niewspółmierną", to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować [vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 10 kwietnia 2018 r w sprawie II AKA 68/18, opubl. LEX nr 2493657]

Sytuacja taka, zdaniem Sądu Odwoławczego, w niniejszej sprawie jednak nie zachodzi. Dokonana przez Sąd I instancji ocena stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego jest prawidłowa i zasługuje na aprobatę. Ponadto w odpowiedni sposób zostały uwzględnione elementy, o których mowa w treści art. 53 k.k. Sąd Rejonowy wskazał

okoliczności , które
wziął pod uwagę
przy wymiarze kary
pozbawienia
wolności – zarówno
o charakterze
obciążającym, jak
i łagodzącym. Sąd
I instancji wbrew
zarzutom
skarżącego
wymierzając
oskarżonemu karę
pozbawienia
wolności w
wymiarze 1 roku i
4 miesięcy za czyn
przypisany mu w pkt
1 wyroku uwzględnił
wszystkie
okoliczności istotne
dla wymiaru kary,
prawidłowo i
wszechstronnie je
ocenił oraz nadał im
właściwe znaczenie
w kontekście
dyrektyw wymiaru
kary wynikających
z art. 53 kk.
Nadto mając na
względnienie, że czyn
został popełniony
w warunkach art.
12 § 1 kk –
zgodnie z dyrektywa
wynikającą z art. 57b
kk – koniecznym
było orzeczenie kary
w wymiarze powyżej
dolnej granicy
ustawowego
zagrożenia – a
więc orzeczona kara
mogła być nie niższa
niż 1 roku i 1 miesiąc.

Wymierzonej
oskarżonemu K. B.
(1) kary 1 roku

i 4 miesięcy pozbawienia wolności nie należy uznać za rażąco niewspółmierną z uwagi na to, że jest to kara, która jest bliższa dolnym granicom ustawowego zagrożenia. Jednocześnie biorąc pod uwagę uprzednią karalność oskarżonego, nie sposób uznać powyższej kary za rażąco surową, a tym samym brak jest podstaw do jej obniżenia do dolnej granicy ustawowego zagrożenia za czyn przypisany oskarżonemu – jak wnioskował obrońca oskarżonego.			
Wniosek			
Zmiana zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia za przypisany mu czyn	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek niezasadny z uwagi na			

bezpodbawność zarzutu podniesionego przez obrońcę oskarżonego z przyczyn wskazanych we wcześniejszych rozważaniach. Sąd I instancji wbrew zarzutom skarżącego wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności, uwzględnił wszystkie okoliczności istotne dla wymiaru kary, prawidłowo i wszechstronnie je ocenił oraz nadał im właściwe znaczenie. Sąd odwoławczy zarzut nadmiernej surowości orzeczonej kary uznał za niezasadny, nie znalazł podstaw do ingerencji w orzeczenie wydane przez Sąd I instancji – tym bardziej, że kara została wymierzona w dolnym zakresie zagrożenia ustawowego.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 14 września 2022 roku w sprawie II K 65/22	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wyrok Sądu I instancji jest prawidłowy i zasadny. Sąd Okręgowy nie podzielił żadnego z zarzutów apelacyjnych uznając, że zebrany w sprawie materiał dowodowy potwierdził sprawstwo oskarżonego K. B. (1) w zakresie przypisanego mu czynu, tj. popełnienia występku z art. 279 §	

1 kk i art. 13 § 1 kk w
zw. z art. 279 § 1 kk
w zw. z art. 12 § 1 kk
w zw. z art. 11 § 2 kk.
Sąd Okręgowy nie
dostrzegł naruszenia
przez Sąd Rejonowy
żadnych przepisów
prawa karnego
procesowego, jak
również błędu w
ustaleniach
faktycznych w
zakresie
zarzucanego
oskarżonemu czynu.

Sąd II instancji
podzielił
argumentację Sądu
Rejonowego w
zakresie oceny
prawnokarnej
zachowania K. B.
(1) z dnia 10
kwietnia 2021r. w
miejscowości S..
Sprawstwo
oskarżonego w
zakresie dokonania
przestępstwa
kradzieży z
włamaniem oraz
przestępstwa
usiłowania kradzieży
z włamaniem,
popelnionego w
warunkach czynu
ciągłego,
przypisanego mu w
pkt1 wyroku - nie
budzi wątpliwości i
znajduje
potwierdzenie w
zgromadzonym
materiale
dowodowym, przede
wszystkim w postaci
zeznań świadków J.
B. (1), S. B. (2)

i Z. C. (1), jak również dowodzie w postaci zapisu monitoringu. Sąd Odwoławczy w pełni zgadza się z oceną prawną zachowania oskarżonego dokonana przez Sąd Rejonowy i przedstawioną przez ten Sąd argumentacją prawną – co czyni zbędnym powielanie tych rozważań przez Sąd Odwoławczy. Sąd Okręgowy nie podzielił argumentacji skarżącego, w której starał się wykazać, że celem działania oskarżonego nie była chęć kradzieży pojazdów – ale zachowanie to wynikała z długiego oczekiwania na przybycie na miejsce właściciela posesji. Dokonana w tym zakresie ocena wyjaśnień oskarżonego była w pełni prawidłowa.

Zarzuty podniesione przez obrońcę oskarżonego odnośnie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego są bezzasadne, zaś dowody uznane przez Sąd za wiarygodne pozwalają na przyjęcie, że

oskarżony swoim zachowaniem dopuścił się zrealizowania znamion przestępstwa stypizowanego w art. z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Sąd Odwoławczy nie stwierdził, aby Sąd I instancji dokonując ustaleń faktycznych uchybił zasadom logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, lub nie uwzględnił którejkolwiek z okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej.

Sąd z urzędu badał również kwestię prawidłowości zaskarżonego orzeczenia pod kątem bezwzględnych przyczyn odwoławczych, jak również wymiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy wskazał okoliczności, które brał pod uwagę przy wymiarze kary orzeczonej wobec oskarżonego i argumentacja sądu zasługuje w pełni na aprobatę. Sąd

Okręgowy nie dopatrzyl się w tym zakresie żadnych uchybień Sądu I instancji w zakresie prawnokarnej oceny czynu oskarżonego. W szczególności należy podkreślić, że orzeczona kara nie jest reakcją niewspółmiernie surową za popełnione przez oskarżonego przestępstwo, charakteryzujące się bardzo wysokim stopniem winy i społecznej szkodliwości czynu.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Wyrok Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 14 września 2022 roku w sprawie II K 65/22 – w zakresie opisu przypisanego oskarżonemu czynu oraz podstawy prawnej przypisanego czynu oraz podstawy wymiaru kary		
Zwięźle o powodach zmiany		

Sąd odwoławczy wyeliminował z opisu przypisanego oskarżonemu K. B. (1) czynu zwrot „wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą” uznając, że oskarżony nie dokonał przypisanego mu czynu we współsprawstwie z inną ustaloną osobą. Z uwagi na treść postanowienia z dnia 30.12.2022r. wydanego w sprawie (...).-).Ds. 320.22 Sąd uznał, że J. P. nie współdziałał z oskarżonym w dokonaniu czynu przypisanego K. B.. Powyższe skutkować musiało dokonaniem zmiany w zakresie opisu czynu przypisanego oskarżonemu poprzez wyeliminowanie zapisu, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą”.

W ocenie sądu odwoławczego, należało także dokonać zmiany w zakresie podstawy prawnej skazania. Sąd Rejonowy wskazał jako podstawę prawną – art. 279 § 1 w zw. z art. 13 § 1 kk

w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk. Należało jednak rozdzielić podstawy skazania na czyn związany z włamaniem się do obiektu mieszkalnego, którego oskarżony dokonał (art. 279 § 1 kk) oraz czynów związanych z usiłowaniem włamania się do ciągnika siodłowego oraz koparko – ładowarki (art. 13 § 1 w zw. z art. 279 § 1 kk). Obie te podstawy należało połączyć zwrotem „i” nie zaś zwrotem „w zw.”. Ponadto, w zakresie podstawy prawnej należało także wskazać art. 11 § 2 kk – stanowiący podstawę skazania za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów, jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej. W związku z tym należało także dokonać zmiany w podstawie prawnej skazania dodając do niej przepis art. 11 § 3 kk.

1.9. ***Uchylenie wyroku sądu***

pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania			

prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt 3	O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk zasądzając od oskarżonego K. B. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20,00 złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków w postępowaniu odwoławczym oraz obciążono go opłatą w kwocie 300,00 złotych, której wysokość ustalono w oparciu o art. 8 ustawy z 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych	

	(Dz.U. Nr 49, poz. 223 z 1985 r. ze zm.).	
7. PODPIS		